

10 e Kamer

Nr. 1309/11
VAN HET PARKET

Nr. C/127/14
VAN HET ARREST

17 januari 2014

Het hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest gewezen in de zaak:

not. GE.66.L2.7815/07 van het Openbaar Ministerie

tegen:

1. _____ kasseier, geboren
te _____ op _____ wonende te _____

2. _____ hulsvrouw, geboren te
_____ wonende te _____

beklaagden,

verdacht van:

de eerste en de tweede:

Om de misdaad of het wanbedrijf uitgevoerd te hebben of om aan de uitvoering ervan rechtstreeks medegewerkt te hebben, door enige daad, tot de uitvoering zodanige hulp verleend te hebben dat zonder hun bijstand het misdrijf niet kon gepleegd worden,

bij inbreuk op de artikelen, 1, 2, 99, § 1-1° (en § 3), 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S., 8 juni 1999) de bij artikel 99, § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken, die geen betrekking hebben op de stabiliteit,

meer bepaald: de bouw van een houten chalet ter vervanging/renovatie van een bestaande chalet/stacaravan, alsook het plaatsen van een vloer van stabilisé en klinkers (gegoten, betonnen vloerplaat en klinkerverharding),

op het terrein gelegen te _____ en
 kadaster gekend onder _____ in eigendom
 toebehorende aan _____ geboren te _____
 wonende te _____ en
 geboren te _____ op _____ wonende te _____

feiten thans strafbaar gesteld door de artikelen 4.2.1-1°b) en c) en 6.1.1. al. 1-1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

te _____ op niet nader te bepalen tijdstip, in de periode van 26 oktober 2007 tot 26 november 2007.

De rechtbank van eerste aanleg, 21ste kamer, besliste bij vonnis van 4 oktober 2011, op tegenspraak, als volgt:

"op strafrechtelijk gebied:

Veroordeelt _____ voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichting tot een geldboete van zeventhonderd euro (= € 700,00).

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig opdecimes, aldus gebracht op drieduizend achthonderd vijftig euro (= € 3.850,00).

Beveelt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van twee maanden en acht dagen.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van _____ wat betreft driehonderd vijftig euro, gebracht op € 1.925,00, of een vervangende gevangenisstraf van 21 dagen, van de uitgesproken geldboete van € 700,00 zal uitgesteld worden voor een termijn van drie jaar te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat _____ verplicht is een bedrag van vijftienvintig euro, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op honderd zeventienvintig euro en vijftig cent, te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Krachtens artikel 91, tweede lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, wordt _____ veroordeeld tot betaling van de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van € 25,00. Deze vaste

vergoeding dient thans, als gevolg van de indexatie voorzien in artikel 148 K.B. 28 december 1950 en de ministeriële omzendbrief nr. 131bis (B.S., 16 februari 2011), te worden begroot op € 31,28.

Veroordeelt voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichting tot een geldboete van zeventhonderd euro (= € 700,00).

Verhoogt de geldboete met vijfenveertig opdecimes, aldus gebracht op drieduizend achthonderd vijftig euro (= € 3.850,00).

Beveelt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van twee maanden en acht dagen.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van wat betreft driehonderd vijftig euro, gebracht op € 1.925,00, of een vervangende gevangenisstraf van 21 dagen, van de uitgesproken geldboete van € 700,00 zal uitgesteld worden voor een termijn van drie jaar te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Zegt dat verplicht is een bedrag van vijftwintig euro, verhoogd met vijfenveertig decimes, aldus gebracht op honderd zevenendertig euro en vijftig cent, te betalen als bijdrage tot het Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders.

Krachtens artikel 91, tweede lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, wordt veroordeeld tot betaling van de vaste vergoeding voor beheerskosten in strafzaken van € 25,00. Deze vaste vergoeding dient thans, als gevolg van de indexatie voorzien in artikel 148 K.B. 28 december 1950 en de ministeriële omzendbrief nr. 131bis (B.S., 16 februari 2011), te worden begroot op € 31,28.

Begroot de gerechtskosten in hun geheel op € 93,10.

Veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op € 93,10.

wat betreft de herstellvordering

Beveelt op vordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur het herstel door de afbraak van de chalet en de betonnen vloerplaat en klinkerverharding en de verwijdering van de afbraakmaterialen naar een daartoe bestemde stortplaats en dit binnen een termijn van twee maanden, onder verbeurte van een dwangsom lastens de eerste en

tweede veroordeelde ten voordele van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur van 250,00 euro per dag vertraging in de nakoming van dit bevel.

Zegt voor recht dat de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur of het college van burgemeester en schepenen, indien het vonnis niet vrijwillig wordt uitgevoerd, zelf in de uitvoering ervan kunnen voorzien, kosten hiervan verhaalbaar op de veroordeelden op vertoon van een kostenstaat begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter.

Zegt voor recht dat de aan de hoofdveroordeling gekoppelde termijn geen termijn is in de zin van art. 1385bis, vierde lid Ger.W.

op burgerrechtelijk gebied:

Houdt ambtshalve de burgerrechtelijke belangen aan."

Tegen dit vonnis werd hoger beroep ingesteld op:

- 19 oktober 2011 door de beklaagden tegen alle beschikkingen,
- 19 oktober 2011 door het openbaar ministerie tegen beide beklaagden,

* * *

1. Het hof hoorde op de openbare rechtszitting van 7 november 2013 in het Nederlands:

- de beklaagden in hun middelen van verdediging, vertegenwoordigd door meester _____ voor meester _____ beiden advocaat met kantoor te _____

- het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal _____

2. Elk hoger beroep werd tijdig en regelmatig naar vorm ingesteld en is ontvankelijk.

3. De eerste rechter stelde vast dat de dagvaarding werd overgeschreven op het hypotheekkantoor en ingeschreven in het gemeentelijk vergunningsregister. Het hof maakt de vaststellingen hierover onder randnummer 2 van het bestreden vonnis tot de zijne.

4. Het hof sluit zich aan bij het feitenoverzicht van de eerste rechter en maakt de overwegingen van de eerste rechter onder de randnummers 4 en 5 van het bestreden vonnis tot de zijne.

5. Anders dan de eerste rechter is het hof van oordeel dat de redelijke termijn in strafzaken is overschreden.

De eerste beklaagde werd verhoord op 26 november 2007; de tweede beklaagde werd pas op 22 mei 2010 verhoord. Sinds die data leven zij

onder de dreiging van een strafvervolging. Voor de tweede beklagde kan aangenomen worden dat dit ook voor haar gold vanaf 26 november 2007, gezien zij mede-eigenaar van de chalet is en zij, voor zover de telastlegging bewezen is, ook instond of toestemming gaf voor de geviseerde handelingen.

Terecht stelde de eerste rechter vast dat het lange tijdsverloop te wijten is aan de diverse kansen tot regularisatie die de beklagden geboden werden.

Concreet was er na de kennisgeving van de beslissing van 19 juni 2008 van de deputatie van de provincie waarbij beslist werd dat de aanvraag niet voor vergunning in aanmerking kwam en nog meer na ontvangst op 8 februari 2010 van de kennisgeving van doorbreking van het stakingsbevel op 29 januari 2010, evenwel geen reden meer om de zaak te laten aanslepen. De zaak werd pas op 6 september 2011 voor de eerste rechter ingeleid. Er is ook bijna twee jaar verstreken tussen het instellen van hoger beroep en de inleiding voor dit hof.

Het hof stelt vast dat de behandeling van de zaak buitensporige vertraging heeft opgelopen, waardoor de redelijke termijn, bedoeld in artikel 6.1 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (EVRM, B.S., 19 augustus 1955, err. B.S., 19 juni 1961) en artikel 14.3.c van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten (IVBPR, of het zogenaamde BUPO-verdrag) is overschreden.

Deze verdragsbepalingen geven niet aan welke gevolgen het hof dient te verbinden aan deze vaststelling. Inzonderheid bepaalt het verdrag niet dat de sanctie het verval van de strafvordering zou moeten zijn.

Artikel 21ter V.T. Sv. bepaalt dat indien de duur van de strafvervolging de redelijke termijn overschrijdt, de rechter veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring kan uitspreken of een straf kan uitspreken die lager kan zijn dan de wettelijke minimumstraf. Deze bepaling sluit een meer of minder vergaand rechtsherstel niet uit.

Het dossier bevat alle elementen die in het kader van een eerlijke procesvoering nodig zijn om tot de waarheidsvinding te komen. Het hof stelt vast dat door het tijdsverloop tussen de feiten en de behandeling voor de rechter, de bewijsvoering en het recht van verdediging van de beklagden niet zijn aangetast.

De eventuele, andere, gevolgen van deze overschrijding bespreekt het hof hierna.

6. Op goede gronden, die het hof tot de zijne maakt, heeft de eerste rechter geoordeeld dat de telastlegging voor de beide beklagden bewezen is.

Voor het hof, zoals voor de eerste rechter, werd de telastlegging niet betwist. De eerste beklagde erkende bij zijn eerste verhoor dat hij de

chalet bouwde. Er was voor deze handelingen geen voorafgaande stedenbouwkundige vergunning voorhanden. De eerste beklagde verklaarde: "Volgens mijn architect (...) mocht ik de chalet oprispen, doch die was zodanig rot dat ik opnieuw ben begonnen. (...) Ik deed dit op exact dezelfde plaats als die stacaravan. Daarop bouwde ik een houten chalet, niet verankerd aan de grond." De tweede beklagde verklaarde uitdrukkelijk dat "(zij) samen besloten om die chalet erop te zetten." (stuk 85, strafdossier).

Terecht rekende de eerste rechter het misdrijf aan elke beklagde toe.

7. De beklagden hebben wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen hebben zij ondergeschikt gemaakt aan hun eigen patrimoniale belangen. Slechts een geldboete voor elk van hen, zoals hierna bepaald, vormt een passende en aangewezen bestraffing van aard deze beklagden te doen inzien dat zij zich in de toekomst strikt aan de voor deze materie geldende voorschriften dienen te houden.

De overschrijding van de redelijke termijn is de beklagden in belangrijke mate ten goede gekomen: zij vroegen zelf uitstel om een regularisatie, die er nog steeds niet is, te kunnen bewerkstelligen en behielden al die tijd het genot van de wederrechtelijke constructie. Enkel het loutere feit dat zij al die tijd onder de dreiging van strafvervolging waren geeft *in casu* aanleiding tot enig beperkt rechtsherstel. Gezien de aard van het bewezen misdrijf en de beschreven begeleidende omstandigheden blijft, ondanks de overschreden termijn, een bestraffing maatschappelijk verantwoord.

Indien de redelijke termijn niet was overschreden, was voor elke beklagde een geldboete van € 700 passend. Als reëel en meetbaar rechtsherstel gelast het hof hierna gewoon uitstel van tenuitvoerlegging van deze geldboete, in de hierna bepaalde mate en voor de hierna bepaalde duur. De beklagden verkeren daartoe in de voorwaarden nu de straf de vijf jaar gevangenisstraf niet te boven gaat en zij tot nu nog niet werden veroordeeld tot een criminele straf of een gevangenisstraf van meer dan twaalf maanden. Het is daarenboven te verwachten dat deze veroordeling de beklagden zal aanzetten zich aan dergelijke feiten niet meer schuldig te maken.

De hierna voor elke beklagde bepaalde vervangende gevangenisstraf is, binnen de wettelijke grenzen, aan de voor elke beklagde opgelegde geldboete aangepast.

De feiten werden gepleegd na 29 februari 2004 en voor 1 januari 2012, zodat het hof de geldboeten vermeerderd met 45 decimes.

8.1 De beklagden dienen als veroordeelden tot een correctionele hoofdstraf te worden verplicht tot het betalen van de bijdrage tot financiering van het bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders die sedert 17

december 2005 € 25 bedraagt. Deze bijdrage dient in beginsel sinds 1 januari 2012 vermeerderd te worden met 50 opdecimen tot € 150, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten.

8.2 De vergoeding voor administratieve kosten moet in beginsel sinds 1 december 2012 en na indexatie worden bepaald op € 51,20 (art. 91, tweede lid, van het Algemeen Reglement op de gerechtskosten in strafzaken vastgesteld bij K.B. van 28 december 1950, zoals laatst gewijzigd bij art. 1 van het K.B. van 13 november 2012, (B.S., 29 november 2012).

8.3 De eerste rechter besliste correct over de gerechtskosten.

9.1 Op 22 februari 2010 ontving het parket een herstellvordering van de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur. Deze herstellvordering strekt tot herstel in de oorspronkelijke staat door afbraak van de chalet, betonnen vloerplaat en klinkerverharding en verwijdering van de afbraakmaterialen "naar een daartoe bestemde stortplaats".

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid adviseerde op 19 maart 2010 positief over deze herstellvordering; dit advies begeleidt de herstellvordering.

9.2.1 De beklagden stellen in conclusie dat het hof niet gevat is om te oordelen over de herstellvordering en deze herstellvordering onontvankelijk is: de herstellvordering is gesteund op een inbreuk op het stakingsbevel en een inbreuk op de bestemmingsplannen, waarvoor het hof niet gevat is.

9.2.2 De herstellvordering is, anders dan de beklagden voorhouden, gesteund op het bewezen misdrijf, namelijk het "optrekken van de chalet", wat de feltelijke gedraging van het misdrijf is. Dat in de herstellvordering voor deze feiten gesteld werd dat deze strijdig zijn met de voorschriften van de bestemming van het gebied, doet aan deze vaststelling geen afbreuk, evenmin als het feit dat in de herstellvordering het proces-verbaal met nummer _____ dat slaat op de vaststelling van de doorbreking van het stakingsbevel ook wordt vermeld.

9.3.1 De beklagden stellen dat de herstellvordering bij toepassing van artikel 195 Grondwet "buiten beschouwing" moet worden gelaten: de herstellvordering strekt tot het herstel in de oorspronkelijke staat en beantwoordt aldus niet aan wat artikel 6.1.41, § 1, lid 1, 2° Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt. Deze bepaling stelt dat de eiser in herstel principieel gehouden is de meerwaarde te vorderen, terwijl in casu de stedenbouwkundig inspecteur niet uiteenzet en aantoonst dat het vorderen van de meerwaarde ertoe zou leiden dat de plaatselijke ruimtelijke ordening kennelijk op onevenredige wijze zou worden geschaad.

9.3.2 Art. 6.1.41, § 1 VCRO bepaalt: "Naast de straf kan de rechtbank bevelen de plaats in de oorspronkelijke toestand te herstellen of het strijdige gebruik te staken, en / of bouw- of aanpassingswerken uit te voeren en / of een geldsom te betalen gelijk aan de meerwaarde die het

goed door het misdrijf heeft verkregen. (...) De herstellvordering wordt ingesteld met inachtneming van volgende regelen:

1° voor misdrijven die bestaan, of onder meer bestaan, uit het verrichten van handelingen in strijd met een stakingsbevel of in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemmingen, voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken, wordt gevorderd:

- a) hetzij de uitvoering van het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand of de staking van het strijdige gebruik,
- b) hetzij, zo dit kennelijk volstaat om de plaatselijke ordening te herstellen, de uitvoering van bouw- of aanpassingswerken,
- c) hetzij, indien het gevolg van het misdrijf kennelijk verenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening, het betalen van een geldsom gelijk aan de meerwaarde die het goed door het misdrijf heeft verkregen;

2° voor andere misdrijven dan deze, vermeld in 1°, wordt de betaling van de meerwaarde gevorderd, tenzij de overheid die de herstellvordering instelt, aantoonst dat de plaatselijke ordening hierdoor kennelijk op onevenredige wijze zou worden geschaad, in welk geval één van de maatregelen, vermeld in 1°, wordt gevorderd.

Voor de diverse onderdelen van éénzelfde misdrijf kunnen verschillende herstelmaatregelen worden gevorderd, indien deze voldoende individualiseerbaar zijn."

Deze bepaling moet worden gelezen in de context van artikel 159 Grondwet, krachtens hetwelk de rechter geen gevolg mag geven aan bestuurshandelingen die niet met de wetten overeenstemmen. De rechter dient de herstellvordering op haar externe en interne wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze strookt met de wet, dan wel of ze op machtsoverschrijding of machtsafwendung berust. Meer bepaald dient het hof na te gaan of de beslissing van het bestuur om het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand te vorderen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Het behoort het hof niet de opportuniteit van de gevorderde maatregel te beoordelen.

De vermelde bepalingen bevatten geen onweerlegbaar vermoeden dat, behoudens de mogelijkheid van bouw- of aanpassingswerken, de plaatselijke ordening steeds is geschaad zodra het misdrijf erin bestaat te hebben gehandeld in strijd met niet voor afwijking vatbare bestemmingsvoorschriften. De bepaling "voor zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken" in artikel 6.1.41, § 1, eerste lid, 1° VCRO, houdt niet in dat zelfs wanneer de constructie vanuit het standpunt van de goede ruimtelijke ordening aanvaard kan worden, bij wettelijke onmogelijkheid tot regularisatie het herstel in de oorspronkelijke toestand, dit is de afbraak, moet worden bevolen.

Het bevelen van een herstelmaatregel vereist dat de plaatselijke ordening door het misdrijf is geschaad en de maatregel er toe strekt deze plaatselijke ordening te herstellen. Het is dus niet zo dat bij een niet-regulariseerbare overtreding van de bestemmingsvoorschriften de

afbraak steeds moet worden bevolen, ongeacht de impact van de constructie op de plaatselijke ordening.

Overeenkomstig artikel 1 Eerste Aanvullend Protocol EVRM, moet de rechter nagaan of de vordering van de stedenbouwkundig inspecteur om een bepaalde herstelmaatregel te vorderen, uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening is genomen. Hij moet de vordering die gebaseerd is op motieven die vreemd zijn aan de ruimtelijke ordening of op een opvatting van een goede ruimtelijke ordening die kennelijk onredelijk is, zonder gevolg laten.

Uit de motieven van de herstellvordering blijkt voldoende dat de herstelmaatregelen uitsluitend met het oog op de goede ruimtelijke ordening zijn gevorderd. Meer bepaald komt in deze motieven onder meer het volgende aan bod:

- de ligging van de chalet op een strook die niet voorzien is van elektriciteit of wateraansluiting, wijst op een uiterst geïsoleerde inplantingsplaats. Deze ligging is niet verenigbaar met de onmiddellijke omgeving, die gekenmerkt wordt door een grote openheid. Het betrokken perceel steekt schril af tegen de in de omgeving aanwezige constructies, die gegroepeerd liggen aan de openbare weg en die getuigen van een eerder normale inplanting;
- het behoud van de chalet op het perceel zal de spontane sanering van dit perceel in de weg staan.

Dat deze motieven in de herstellvordering aan bod komen in het kader van de afwijzing van het uitvoeren van bouw- of aanpassingswerken, staat er niet aan in de weg dat zij tevens voldoen als motieven in het kader van de hiervoor aangehaalde decreetbepaling.

9.4.1 De beklaagden stellen, ondergeschikt, dat de herstellvordering niet in staat van wijzen is: de betwisting van de administratieve boete die de beklaagden werd opgelegd voor het doorbreken van het stakingsbevel is nog hangend voor de rechtbank van eerste aanleg te Gent.

9.4.2 Een hangende betwisting over een administratieve geldboete voor de doorbreking van een stakingsbevel, waarvoor de beklaagden in deze zaak niet vervolgd worden en die de herstellvordering schraagt, schort de behandeling van de herstellvordering geenszins niet op. De herstellvordering is in staat van wijzen.

9.5 Terecht beval de eerste rechter het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand. Wel dienen de afbraakmaterialen niet noodzakelijk naar een daartoe erkende stortplaats verwijderd te worden en volstaat de vermelding dat zij legaal moeten verwijderd worden.

10. Er zijn geen burgerlijke belangen niet in staat van wijzen, zodat het hof deze niet aanhoudt.

OP DEZE GRONDEN

Het hof,

rechtsprekend op tegenspraak,

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald, de artikelen aangehaald door de eerste rechter en:

- art. 211 Sv.,
- art. 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

bevestigt het bestreden vonnis in de beslissing over de gerechtskosten en de herstellvordering, met de wijziging dat de afbraakmaterialen legaal moeten verwijderd worden,

wijzigt het bestreden vonnis voor het overige als volgt:

veroordeelt de eerste beklaagde voor het bewezen misdrijf tot betaling van een geldboete van € 700, vermeerderd met 45 decimes tot € 3.850 of een vervangende gevangenisstraf van twee maanden,

gelast voor de eerste beklaagde voor een termijn van drie jaar gewoon uitstel van tenuitvoerlegging van dit arrest, doch slechts voor een gedeelte groot € 350, vermeerderd met 45 decimes tot € 1.925 of een vervangende gevangenisstraf van een maand,

veroordeelt de tweede beklaagde voor het bewezen misdrijf tot betaling van een geldboete van € 700, vermeerderd met 45 decimes tot € 3.850 of een vervangende gevangenisstraf van twee maanden,

gelast voor de tweede beklaagde voor een termijn van drie jaar gewoon uitstel van tenuitvoerlegging van dit arrest, doch slechts voor een gedeelte groot € 350, vermeerderd met 45 decimes tot € 1.925 of een vervangende gevangenisstraf van een maand,

veroordeelt elke beklaagde tot betaling van de bijdrage van € 25 aan het Slachtofferfonds, met 50 decimes vermeerderd tot € 150,

veroordeelt elke beklaagde tot betaling van de vergoeding voor administratieve kosten van € 51,20,

veroordeelt de beklaagden hoofdelijk tot de kosten, voor het openbaar ministerie begroot in beroep op € 128,26,

houdt de burgerlijke belangen niet aan.

Kosten beroep:	
Afschrift vonnis:	€ 28,50
Afschriften akten hb:	€ 5,70
Opstelrecht ber. bekl.:	€ 30,00
Dagvaarding:	€ 52,40
	<hr/>
	€ 116,60
+ 10 % :	€ 11,66
	<hr/>
Totaal:	€ 128,26

Dit arrest is gewezen te Gent door het hof van beroep, tiende
correctionele kamer, samengesteld uit kamervoorzitter
als voorzitter, en de raadsheren en
en in openbare terechtzitting van 17 januari 2014
uitgesproken door voorzitter in aanwezigheid van
substituut-procureur-generaal, met bijstand van griffier